

frond Krusberg.

üffit nr. 10 märts

MEIE MATS

Callinn, Harju t. 45 • Nädalleht • 19 aastakäik • 1921 • Märts, 5 • Nr. 9 (286)

TULEWIKU PÖLLUMEEES.

Juut Zitron on omale maad
ostnud ja tahab põllumeheks
hakata. Aialehest.

Gari joonistus. E. Isok'i puuldõige.

„Ai waimer! Nemad reegiwat, et juude teeb ainult gesseft!..
Niid neitab juude, et ta weib ka iks raske tee teha!“

Ninarätik.

(Ühe õnnetu õnnetu lugu.)

A. Saka Jan.

Kes teie seast, austatud lugejad, ei tunneks ninarätikut. Tunnete kõik ta tarvilikkust, mis suureneb veel eriti siis, kui teil, korteri peremehe armust, juhtumisi juhtub olema tubli nohu. Ning sellepärast on õigustatud teie imestus minu pühaku, südamest tulema soovi puhul, et kõik ninarätikud ilmas olemata oleksid wõinud olla — ja kui me ka ninanuuskamise juures kas wõi saba-kuue saba oleksime pidanud tarwitama!

Mikspärast nii? — küsite teie nüüd, muidugi huwitusega.

Maadake — teise on ninarätik, omas üksuses, hoolimata ta tarvilikkusest, siiski tähtsuseta, ehk õigem, üsna väikese tähtsusega asi. Juhtub ta teil ära kaduma, lõõte te ainult käega, astute lähemasse kauplusesse ja ostate uue. Ainult siis, kui teie rahakott nii madala põhjaga on, et sõrmed temas afati põhja puutuvad, on asi niisugusel korral weidi täbaram, kuid suuremat, esimese järgu tähtsust ei oma ninarätik teie juures ka sellegipärast mitte. Ning teie söögisu — wõi veel enam: teie saatuse peale ei suuda ta wähematki mõju avaldada.

Niisuguse väikese tähtsusega asi on ninarätik — muidugi ainult teile. Aga minu elu peale on ninarätik, (et arusaamatust ära hoida, olen täpipealne: ainult üks neist) kord määratud mõju avaldanud; mõju, mille tagajärjed omakorda praegugi minu meeleolu, söögisu, hea une, seedimise j. m. peale mõju avaldavad...

Ah, see neetud ninarätik!.. Pareim oleks wõinud kangur, kes ta kudus, kudumise asemel tühje telgi lõksutada; pareim oleks wõinud õmbleja, kes ta walmis õmble, oma armukehale paari aluspüksa õmmelda; pareim oleks wõinud kaupmees, kes ta wälja müüs, ostjale naela hapuid heeringaid müüa, pareim oleks... — — —

Tema sunnil purjutab minu elulaewake, mis waremalt päiksepaistelise Lõunamere rannikul kiikus, nüüd karedas Jäämeres, kus ikka läbitungiwamaks muutuw külmaleitsjak laewa hoopis kinnikülmetada ähwardab!..

Ma näen, et teil minu jutustuse wastu pisut uudishimu on ja loen sellepärast wiisakaks, teid asjaloo põhjalikumalt informeerida.

See oli hea hulgake aastaid tagasi, — wist aasta enne ilmaõja algust, — kui mind, keskmise seisuga suleneegrit paiskas saatuse, minu heatahtluse peremehe näol, ühte väikesesse maakonna linnakesesse, ameti peale, kus tööd oli õige wähe, kuid palju harukordset rahulolewad. Et mul tööd oli õige wähe, siis oli mul, järjekulult, rohkesti waba aega. Omaid wabail tundidel hulkusin ma eesmärgita mööda linna, rändasin turistina terwe ümberkaudsuse paarikümne wersta ulatuses läbi, mängisin iga nägusama neikefega Don Juani ja weetsin aega veel muudegi sarnaste kõrge „ilo-

liste“ abinõudega. Et mu wälimus (ütlen seda ainult sellepärast, et te siis minu jutustusest paremini aru saate!) mitte just kõige inetum polnud, siis ei osnud mul neiuude „leiguse“ üle tõesti mitte tarwis kaebada — palju ennem wõis selleks põhjust anda nende „liiga palawus“...

Ühel päewal hulkusin ma jällegi mööda linna-keste tühjunud tänawaid, lootes leida mõnd tuttavat õrnakest, kellega ajawiteks pisut „flirtida“ wõiks. Ent neid tänawait mitte ühtegi leides, kihutas mind kiusaja linna puiestikku — „pariki“, nagu teda kodanikkude poolt kõlawalt hüüti. Seal, tufaselt tüsedate sajaastaste puude all jalutades, leidsin ma, puiestiku kõige kaugemast nurgast, ninarätiku. Ninarätik oli nagu ikka ninarätik; ainult ta ühes nurgas uhkeldas, kõige uuema wäljaõmbluse-tabeli järele, walge jüdi niidiga wäljaõmbluse nimi „Lilly“. Minu ausus tol ajal oli, praeguse aja kohta, otse uskumatu — ja pealegi lootsin ma selle läbi mõne tundmatu kenakesega (mulle tuntud neiuude hulgast ei teadnud ma ühtegi, kelle omaks selle ninarätiku oleksin wõinud nimetada) tuttavaks saada — igatahes wõis seda ju katsuda: riisiko postnud suur. — Juba sellepärast päewa õhtul ilmus kohalises lehekelses suur kuulutus, mis minu nime ja aadressi kandis ja milles teatati, et sel ja sel kuupäewal, sel ja sel tunnil, on sealt ja sealt kohast nii ja niisugune ninarätik leitud, mille omanik minu korterist kätte wõib saada.

Juba järgmisel päewal ilmus minu korterisse keegi tundmatu daam, kes peastnäha umbes aastat 23—24 wana oli ja väga meeldiv wälja näis. Aimasin kohje ta tuleku põhjuse. Lühikese kõnelemise järele selgus, et dieiti olin aitanud: ninarätik oli daami omandus. Andsin kaotatud asja ta omanikule tagasi. Mind tänati... noh, sellest wõime rahulikult mööda minna... Mina püüdsin esineda nii suuremeelselt, kui see käesolewa juhtumise kitsais oludes wõimalik oli (mulle oli daam — ta oli neiu — esimese pilguga meeldinud ja arusaadaw, et mu püüe oli, endale ta juures „head pinda“ soetada...) Daam oli waimustatud; puistas mu tänuga üle ja jättis mulle lahkudes nimekaardi — tema nimi oli Lilly Ohak ning andis luba, neid õige pea vaatama tulla. (ta elas ühes mammaga, nagu jutu wähest kuulsin).

Kui ta lahkunud oli, marsis sin pool tundi aega „Porisaste marsi“ taktis (mida endale ise ette wilitasin) toas edasi-tagasi. Minu püüaan oli hästi korda läinud, seda pidi kadegi tunnistama. Preili Lilly oli meeldiv, temast wõis leida meelelahutust mõneks ajaks. Minu wekslid olid tema juures tarwilises kurjis — kui ma nad tema mamma juures samasesse kõrgusele juudan tõsta, siis — „hõisja, pois — tarwita juhtumist, mida saatuse ise sulle ette weeretanud!..“ Süda ihaldas, neile juba homme wiisiti tegema minna, kuid fundsin end siiski sellega pühapäewani kannatada.

Pühapäewa hommikul wiisisin enda wiimase wõimaluseni üles ja asusin juba ammu enne ko-

Tellimise hind:

1 kuu — postiga 35 mk.

1 „ — postita 33 „

Wäljamaale 70 mk. kuus

MEIE MATS

Erapooletu nalja ja pilke
nädalleht XIX aastakäik

Toimetus ja tallitus: Harju t. 45
Tallinnas

Tarwitamata jäänud kirjatõid
tagasi ei saadeta

Saadetawatel kirjatõudel peab
saatja täielik aadress olema

hast aega, tiiwustatud lootustel teele. Teel ostsin lillekauplusest kõige kaunima puketi ja sammusin siis põksuwal põuel eesmärgile lähemale.

Kohale jõudes wõeti mind väga lahkest wastu. Mamma oli lahe ja mahe nagu sula wõi, tütar nagu wärske sai. Teretasin nii wiisakast kui oskasin, jagades mõlemale kõige jaburamaid komplimenta, mis iganes meelde tulid.

„Ah, herra Sakalan,“ haaras kõneõiguse endale mamma Ohak, kui mina pisut hingestusin: „minu tütar kõneles mulle teie ausast, suuremeel-
sest teost. Lillu oli väga kurb ninarätiku kadu-
mise üle... see oli tal... mälestus... sünnipäewa
kink... Kaotist kätte saades oli ta rõõm piiritu!“

„Rõõmustab mind ültwaga, et minu wäike juhustine teenus preili Lillu'le nii suurt headmeelt suutis walmistada!“ kumardasin wiisakalt preili Lillu poole. „Selle eest palun mina aga, et teie mulle nüüd wasturõõmu teeksite.“ — „fellega, et minult selle lillekimbu wastu wõtate!“ tahtsin ma öelda — aga...

„Teie ettepanek, herra Sakalan, teeb mulle väga suurt au — aga kui mamma ka nõus on!“ sõnas preili Lillu ja lõi häbelikult silmad maha.

„Ah, herra Sakalan, ehk mul küll tütreft, kes mu wanaduse wiimane trööst, väga kahju on, kuid teie annan ma tema tiiski heameelega!“ hüüdis nüüd proua Ohak, sügawas meeleligutuses. „Teie aus, suuremeelne iseloom ja wiisakas olek lubawad oletada, et teie mitte mu tütar õnne-
tuks ei saa tegema!“

Ma seisin lillekimbuga kohmetult preili Lillu ees ja otsisin mõttes sõnu, milledega kõige koha-
semalt ja kergemalt ära seletada saaks, et siin austatud preili ja proua poolt wäikse eksitusega tegemist... Seal läks üks lahti ja tuppä weeres keegi ümargune proua...

„Ah, proua Kadak, armas sõbranna!“ hüüdis mamma Ohak ja jooksis tuleja juurde, kellele ta rinnale langes. „Tuled just parajal ajal: minu tütar, mu armas Lillu, kihlas enda praegu herra Sakalan'ga!“ sõnas ja puhkes nutma.

Mina seisin, lillekimpu käes, nagu Loti naine keset tuba ja õdrusin teise käega otsele, kuna ajudes patune küsimus wiiesaja kilomeetrilise kiirusega sekundis, rändas: sünnib see kõik ometi ilmsi wõi unes?!. Kuid samal pilgul enda kaela ümber kahke kätt ja rinnal sooja rinda tundes ning nähes, et see Lillu preili on, kes mind oma kallistusega ning sooja rinna rõhumiisega õnnestab, jõudsin selgusele, et see ikka ilmsi sünnib... Andumus

oli liiga weetlew ja uimastaw... ja sõnad, milledega ma nüüd daamide eksitust parandada tahtsin — surid huultele!..

Proua Kadak oli wahpeel mamma Ohakaga toime saanud, ja astus nüüd minu juurde...

„Soowin teise südamest õnne!“ sõnas ta ja raputas minu kätt õige mehemoodi. „Teie saate suurepäralise abikaasa!“ Siis andis ta Lillu, kes nüüd häbelikult minu rinnalt pead tõstis, mat-
suwa muju. Selle järele algas kihluse pidustamine.

Paari nädala pärast olid pulmud ja sai minuft noor naisemees. Pulmareisi tegime maale, mamma-
õetütre-poja juurde. Seal tagasi tulles juhtisime endi abieluõnne mamma majasse sadama.

Niisugune oli pööre minu elus, mille toime-
panijaks ma täie õigusega teatud ninarätikut loen...

„Aga,“ küsib lugeja, „õlguigi see pööre, kuid jst uhkab nii suurt õnne-päikesepaistet, et kui-
dagi mõista ei suuda, miks jutustuse algul Jää-
merel eksiwast elulaewast kõneidakse? Wõi on ehk autor eksinud... häise Põhjamere asemel ilusat Lõunamerd mainida soowides?“

Ei, õh ei, mu armsad, ma pole mitte eksinud — kuigi ise seda kõigest hingest soowiksin! — jst asi pole mitte nii kuldne nagu ta näib (ma igawene eesel, mis ma ometi tol ajal olin — ütleb ju ka wanafõna: „Kõik pole kuld, mis hiil-
gab!..“) Kui mulle õewikust (ehk ka tulewikust) mitte eesnimetatud surmawat külmust wastu ei õhkukis waid soojust — mul poleks mitte ruttu olnud oma elulaewa seisukoha pikkuise ja laiuise kraadide kindlaks määrata!.. Aga ma pole ju oma jutustusega veel lõpul...

Juba kahje esimise „mesipäewa“ möödanimise järele märkasin mina, et mu naisele nagu sarwed pähe siginewad. Algul ei tahtnud ma seda uskuda. Aga lõplikult kindlusele jõudsin selles, kui enda ühes abikaasaga pärast „pulmareisi“ ämma ma-
jasse, „rahusadamasse“ olime tüürinud.

Siis sirgusid need sarwed järsku üleöö nii suu-
reks, et nende wastu enam miski konnafirmasjalu ei awitanud. Ühes sarwedega ilmus mu naises ka des-
potism. (See on tuttaw nähtus, et kõik sarwekand-
jad piiramata himuga despooid on...) Alguises püüdisin ma sellest, oma suuremeeluse peale toeta-
des, mööda hiilida, kuid kui juba asi niikaugese läks, et kui mulle mõnda päewakäsku pähe ta-
heti tuupida, siis selleks mulle harilikult tuhwiliga pähe koputati — tegin ma katset oma iseolemist maksima panna — eni tagajärjeta: ma olin wõimu

enda käest ära lastanud — teda kätte saada polenud enam võimalik...

Uhe sõnaga: mul pole muud üle jäänud kui 50-aastase wanatüdruku eeskujul õhata: „Surm, kus on sinu oda!..“

Waadake — Wene riik oli suur — sada kshkekshakümme miljonit ja ägas üheainsa isiku võimuwalitjuse all. Ägas ja õhkis. Mind pole rohkem kui üksainus inimene hingega kokku, mina pean aga ägama mitte ainuwalitjuse waid kahewalitjuse ikke all, mis iga päewaga raskemaks muutub. Naine on keiser, ämm — asekeiser; ja nagu koge-mused igast poolt näidanud, on asewalitsejad veel need tigidamad...

Tunnete te mulle kaasa, lugejad?.. Wõi mitte?.. Olen awalik (wiimse wõimaluseni meele-heitese aetud inimesed on ikka awalikud) ja ütlen: Kui mitte — ega's ma selle üle imestagi!.. Wõi olete te näinud, et inimene, kes selle läbi silmu-sest, mis ka tema kaelale paras, pääseb, et teine enda pea sinna sisse pistab, rippumajääjat halatseb?!

Pardon!.. Aga ninarätikud oleksid wõinud ikka küll ilmaist puududa!..

—o—

Mida keegi kardab.

Miilits — protokollid,
 korporant — ülikoolid,
 hall burshui — saunalawa,
 erakond — tegewusekawa,
 papp ja pastor — testamentid,
 rahwasaadik — parlamenti,
 minister — deklaratsioonid,
 walitus — oppositsiooni,
 tööline — Asti,
 näitleja — juustööri kasti,
 korteriotstija — korterikommisjoni,
 kontrolöör — rewisjoni,
 kantseleipreili — kirjutusmasinat,
 kurtum — sõimat,
 mereminister — märga,
 wanapiiga — pärga,
 woorimees — taksi,
 jõumees — poksi,
 kirjanikud — grammatikat,
 diplomaadid — poliitikat,
 toitlusministeerium — toitu,
 rahwawalgustaja — koitu.

—o—

Kasarmuist.

Weltweebel: „Mis elukutse teil on?“

Wastjõdur: „Ma olen näitleja.“

Weltweebel: „Peate wilets näitleja ole-ma, kui te isegi harilikku jõdurit kujutada ei mõista!“

—o—

Nädala kalender.

Esmaspäew. Kodumaa on pealaeft jalatallani täis kolinat. Peetakse ägedaid lahinguid linnapiirukate pärast. Kõik erakonnad jakslastest kuni kommunistideni on endid mobiliseerinud ja piirawad piirukat. Ohk on täis kihwtisid gaase, foppa, folki ja magusaid töotusi. Ehk küll linna-pirukast juba ammugi kõik paremad rosinad ära on nokitud, tahawad siiski kõik teda veel jäädä — kodanikkude heaks peab ka wahel „kibedust“ maitsema! Kodanikkudele, kes „ilusja“ piiruka otja aitawad, lubatakse paradiislist elu: korteripuudus häwitakse juuredeni ära — asutakse terve rida eeskujulisi jookshukraawe, kuhu igauks korteripuuduse eest jooksta wõib; kanalifatsioon seatakse korda, nii et meie uulitsad ja tänawad kanaalideks muutuwad, kuhu igauks oma mured ära wõib uputada; walgustus muudetakse pimestawaks — iga latiposti otja asetakse palgaline tuletõrjuja, tähtsamatele kohtadele istuwad linnafad ise. Tshkekileib kaotakse ära — selle asemel saab iga kodanik Seemäe rabast kaks wakamaad wärsket põldu. Et haridust tõsta, asutakse määramata arwul kõrtsi, kabareesid ja restoraane.

O, kodanik, mis ihkab veel ju hing, ju süda?

kui paremat ja tahad, oled tõesti hull — sul pole enam, muret, walu, hädä,

o, mitte midagi ei ole enam sul!

Teisipäew. Palwetantadele oli „üsemast poolt“ erakorraline epistel saadetud, et maailma hukkaminek on päewakorral. Käidi laual ja laual all, tehti wiimaseid pattusi ja paluti ärdas meelest, tehti wõlga ja anti andeks wõlglastele nende wõlad. Walmistati pifarsilmiil wiimsepäewa wastu. Pajjud jumalakartlikud spekulandid ja marodöörid palkasid enestele läikivate kuldrublade eest adwokaadid, kes neid pidid kaitsema wiimisel kohtupäewal; pajjud taewalittlased tellisid walmis autod, et rutem põrgu jõuaks ja wärskes sabas seista ei pruugiks; kommunistid tellisid Kingisepalt terawad naasklid, et mendega wanataadi jalgealust õonestada, maaltitlased panid paunad täis wõid, mune ja seajalgu, et siis kergemini wärawast sisse pääseks, olgu see siis põrgu ehk taewa wäraw; rahwaerakondlased harjutasid käemusklid, et uues ajukohas jälle kõwa käsi sihtajamiseks ees oleks; tööerakondlastele luges Annusson piiblit ööd ja päewad ja nad lõikasid endid ümber ja panid kaitse-ruugeid enestele ja oma poolehoidjatele; jotsid nõudsid wälja oma arwed ja „waluutad“ ja seadid kokku kaubamaja põhikirja, et uues kohas jälle jotsiaasjetel alustel töötada; iseseiswad jahwatasid kohwi, et pikal teekonnal oleks võimalik oma „platwormi“ kindlustada. Kõik walmistasid lõpu wastu, siin maakeral. Kuid mis tulemata jäi, oli maailma lõpp. Wähemalt arwawad meil praegu kõik, et ta tulemata on ja nii pea ei tulegi. See on aga suur eksitus. Maailma lõpp oli, ettekuulutatud ajal. Me ei ole mitte enam oma maakeraga ja kogu krempfliga seal, kus me olime warem.

Iron.

Gori joonistus. E. Isoki puulõige.

KÖSTNERI „KAPITAL“.

Köstner: „Sotsialism peab edenema! Marksi „Kapital“ on wananenud ja moodne sots ei saa sellest enam aru. Ma sean ise kapitali kokku, see meeldib meie sotsidele rohkem, see on kindel, sest ma ise loen teda ka palju parema meelega kui Marksi „Kapitali“!“

Me oleme nüüd hoopis hullemas kohas. Et me aga sellest muudatusest aru ei saa, seda põrmugi ei märka, tuseb sellest, et me igasuguse põrguga niivõrd harjunud oleme, et nüüd põrgus olles, seda enam ei märka. Ja, Maailm on hukka läinud, aga me ei ole seda mitte märkanud. Ei ole märkanud, ega ei märka kahi, sest muutunud ei ole midagi. Hullemast hullemat ei ole!

Meil aimu kellegil ei ole,
et hukka läinud on maailm.
Kõik ühesugune on hale,
kõik, kuhu ulatab su film!

Kesknädal. Juudid on valitsuse ees palwega esinenud, et neile luba antakse Ukrainast 5000 juudi last jätta tuua, kus neist mehed mehed välja koolitakse. Nad lubavad laste toitmise

ja ülespidamise täielikult oma peale võtta. Et meie eneste lastel toitu wähe on ja nad onu Sami ja John Bulli käest kingitusi peawad paluna, seda muidugi ei tule arwesse võtta, sest juut meie natukest käest ärakiskuma ei hakka. Nagu teada, wabriifseeriwad juudid igasugust toidumoonu ise. Habemetes kaswatawad nad nisu ja rukist. Kõrwaaukudes on neil juustu ja wõi tehased. Minad jooksewad neil mett ja piima. Küünite all on neil rammus mustamulla maa, kus kaswab lopsakalt aiawili. Sahariini weawad nad šalakaubana Läti-maalt. Kodujäneseid ja põldpüüsi on neil kõik kuue ja särjwähed täis. Tapetide wahel elawad neil kalad ja kodulinnud. Toidumoon on neil omast käest. Meie natukest nad ei tarwita, see on igaihele selge. Kuidas walitus asja peale waatab, on teadmata. Sotjid on aga asjaga kindlasti nõus, sest nad on punased sehwi mehed ja on walmis oma parteiisimehi igast merest läbi wiima, töötatud maale. Ja kui need lapsed ükskord siia jõuawad ja neil kõigil süllapikkused habemed ees on, siis wõib ju seda sellega wabandada, et teekond oli pikk ja Israeli laps jääb ka siis lapseks, kui tal habe põwefilmanti.

Kui waatad ja maja, wana wõi uut ja küsid, kes peremees, öeldakse — juut. Wõib olla, et warsti ministert näed ja ja küsid, sul öeldakse — juude on ta!

Meiljapäew. Riigikogu on juba üle kuu koos, kuid koosolemisest on „tolku“ wähe. Seaduste sünnitamine ei taha ega taha edeneda. Sünnitamise arw on meil üleüldse wiimasel ajal kohutawalt langenud ja kui riigikogu ka „waba“ süsteemi juure jääb, siis ei ole asi kiita. Wõi on seal ehk kogemusrikkaid ämmamoore palju, kes abortidega aega wiidawad? See asi peaks selguma. Iseisewad ja konunistid on küll nagu nähe kanget kawaleerid, toomad tihhilugu torupilli „stentjeni“ armukestele üllesse ajkna alla, kuid armuke ei hooli neist palju ja lasseb nad ajapapi poolt wälja wärske õhu kätte puhkeerida. Üleüldse näib, et Riigikogust eeskujulist perekonna isa ei saa. Wõib aga ka olla, et ta alles niiwõrd noor on, et kõiki saladusi weel ei tunne. Kuid kui see noorus kaua kestab, siis peame kunstist wananemist otsima hakkama, muu asi ei näi aitama.

Oh, millal jõudwad ilmad soojad, et tules kaugel kenad kured —
siis kogu tooks meil kirjud pojad ja oleks häwitud me mured!

Reede. Plekiline foetöbi on jälle otsaga siia jõudnud. Niisugune joe töbi praegusel külmal ajal oleks muidu väga kena, kuid paha on see, et ta tarwitaja külmaks teeb. Muidu wõiks ju teda tšhekkidega wälja jagada — oleks puude puudust suuresti wähenandanud. Arwatakse, et töbi optantide poolt Wenemaalt sisse on weetud. See wõib väga wõimalik olla, sest plekitöbine kasukas näeb wälja ja tihhilugu nagu eht leopardi nahk. Aga wõib ka olla, et mõni kõigatud wõi lõikamata juut töbe

sahariini wõi püroksiliini pähe sisse tõi. Asi on kardetaw, sest meil on ilma selletagi palju herafi, kes igasugusi plekka üleni täis. Ja kui nad nüüd weel mõne pleki juurde saawad, mida isegi kõige osawam adwokaat ära kasutada ei suuda, siis lööme ju oma wäikse riigiga päikse mitmet kanti üle. Siis hakka wiimaks oma riigiga päiksest walgustama! Wanasti oli nii, et kes plekka täis, see oli määritud, oli must, meie ajal aga — mida rohkem plekka seda suurem hülgus!

Mil plekitöbest lahti saame,
mil puhtaks saame jälle me?
Siis kui me naha maha a'ame —
ehk hoopis uuest' sünnime!

Laupäew. Sotjid on väga pahased, et walitusel nõu on Menningit Berliini Eesti saadikuks määrata. Martna olla omale juba kahewersta laiuse saadiku portfelli walmis lasknud teha ja nüüd antakse koht Menningile, kellel Schweits täiesti tundmata. See wõib wihastada. See on reaktsioon, see on tagasikiskumine. Teine asi oleks, kui meil paremaid diplomaata ei oleks. Aga meil on. Meil on Martna, Ast, Oinas, Kartau, Kikson ja Jaan Waglaraud, — kõik „ühe mesti“ mehed. Ja nad on kahe silma wahel jäetud. See on ju riikline kuritegu. Menningist ei ole midagi head loota. See on ju kõigile teada, kuidas ta omal ajal „Wanemuises“ töötas — ta pidas omal etteütletat. Ka nüüd ei saa ta ilma etteütletata läbi. Pealegi on ta wahekorid sakslastega enam kui sõbralik. Schilleriga on ta sinasöber, Goethega elab ühes korteris. Heine juures sööb lõunat. Wagneri juures klaweril, magab ööd. Böckliniga käiwad jirutamas. Bismarckiga mängiwad billjardit. Hindenburgiga käiwad jaunas ja kroonprintsiga teewad suusa sõitu Karpatides. Ja peale seda, ei tohi unustada, et Menning ei ole keegi muu, kui keiser Willemi noorem wend. Walitus peaks siin sotside näpunäidet tähele panema ja Menningi kandidatuuri kaalumise alla wõtma.

Saadikuks meil tahawad kõik saada, sest on väga weetlew diplomaatiline rada. Kuid kuhu saata kõik, ei ole kohta, waata. Noh, mõne wõib ka koera sappa saata!

Pühapäew. Inglise lastekaitse ühing tahab Eesti lastele 12 miljoni wäärtuses toiduaineid ja arstirohke saata. Mõnus mees on see onu John Bull. Ta saadab ühes toiduainetega ka arstirohud. Onu Samm saatis ainult toiduaineid. Paljudes kohdades olid kingituste wäljajagajad nii heasüdamised, et nad lapsi koormama ei hakanud, waid kingitused ise ära tarwitajid. Lapsed olid niisugusest heldusest väga üllatatud ja jäid rõõmu ja heameele pärast päris kängu. Siin oleks nüüd arstirohtu waja läind, mis nende ülearuuse rõõmu ära oleks arstinud. Kuid onu Samm arstirohtu ei saatnud. Onu Bull on aga laiemas filmaringiga. Ta saadab rohud ka ühes. Siis ei ole rõõmutöbe karta. Lapsed wõiwad asja peale külmawereliselt waadata. Saab näha.

Nüüd warsti lapsi ootab jälle kink:
kacao ja šokolaad ja purgipiim ja sink.
Kuid võib ka olla, et saab kinki mõni proua,
kel' ära tuua last kurg kauglet weel nii pea ei jõua!

Iron Ducke.

—o—

Wäike tulus õpetus tulumaksu „kasseriotele“ tulewikus.

Meil on kaks ilust ja omapärase kultuuriga dekoreeritud asja: samagonn ja tulumaks. Mõlemate „esemetete“ produtsseerijaid kiustatakse taga. Samagonni ajajaid weeretakse mööda tünne ja batareisi, tulumaksu maksjaid aetakse Pontsiuse juurest Pilaatuse juure, kes oma käed puhtaks peseb ja jälle edasi saadab. Tulumaksuga on kõik hädas. Ja kõige rohkem maksimisega. See on sport, mis tulewikus Olympia mängude eeskawwa üles tuleks võtta. Ja ainult see, et ta sport on, annab talle kõik andeks ja wabandab teda.

Meil on ikka kurdetud, et sport ei edene, et spordi põld fõotis on. Nüüd aga hakkab ta edenema. See on kindel. Ja ses suhtes terwitame me tulumaksu. Kuid ta ei ole sport, mis täiuseni on wiidud omale „olemises“. Tal on palju puudusi. Need puudused tulewad ära kaotada. Selleks on waja tööd ja weel kord tööd. Ja ütleme, weel kord tööd. Et mind sport suuresti huwitab, siis tahan siin kohal tulumaksu suhtes paar näpunäidet teha, mis minu arwates suuresti kaasa jaawad aitama selleks, et tulumaks eeskujuliseks spordiharuks kujuneb, mis mõjuwast mõjub, peamusklite, südame, jala-jäärte, kannatuse ja konnaõilmade peale.

Kõige pealt wõtame tulumaksu lehe.

See tuleks järgmiselt kokkuseadida:

1. Maksumaksja nimi, perekonna nimi, erakonna nimi, isa nimi, linnainja nimi, leiwainja nimi, taewainja nimi, ema nimi, pruudi nimi, wenna nimi, õe nimi, rahaministri nimi, wallawanema nimi ja toakoera nimi (kui wiimast ei ole, üles tähendada, miks ei ole).

2. Millal sündinud, millal ristitud, millal rõugeid pandud, millal hambad suhu tulnud, millal rinna maha jätnud, millal käima hakanud, millal naise wõtnud, millal esimest korda nappi wõtnud, millal furnud, kuhu maetud, misjugune on hõua nr.

3. Kust wallast, kihelkonnast linnast, talust, urtsikust, onnist, tarest, saunast, riigist, planeedilt pärit.

4. Kui wana, kui pikk, kõrge, madal, raske, kerge. Misjugused silmad, kõrwad, juuksed, saba, käed, jalad, sarwed.

5. Mitu korda päewas jõob, magab, joob, suitsetab, naist kallistab, poega peksab ja pea wastu uksepiita ära lööb.

6. Mis riidest ülikonda kannab.

7. Mis haigusi põeb.

8. Mis lehte loeb.

9. Kas saunas wihelda armastab.

10. Kas teab, kes oli Muhamed-Ali-Perdii.
11. Kas on liikumat liikumata warandust.
12. Kas on liikumata liikumat warandust.
13. Kas on tafukohta, magamisk kohta, istumisk kohta,
14. Kas on omal maja, aurulaew, purjelaew, noalaew, weelune laew, õhulaew, raudtee, waksjal, riik, kubermang.
15. Kas on asumaid.
16. Kas on tuttawaid New-Jorgi linnawalit-sufes.
17. Mitu hammast on suus.
18. Miks Maks Linder enam kinopiltides ei mängi.

Märkused:

a. Minu järgmised alla 15 a. on olemas ja nõnda edasi näituseks kui palju ülestähendatud mis muud ja kuidas pease tähendatud asja see on, mis saab ära tähendatud nagu määruses ette nähtud...

b. Minu teenimise kasupäew wõtame natuuras ehk palkas, mis kindlaks tehtud ja kõik nagu on sellepärast kui ei ole siis tuleb puuduwa osa ära märkida, mis on ja kui ei ole et maksuinspektor wõiks teha...

c. Kas wõi kuidas nagu palgaline wõi nii wõi na üleüldse ja kõik muud tulud.

So! See oleks nüüd tulumaksu leht. Ta ei lähe küll palju praegusest lehest lahku, kuid ta sisaldab rohkem spordinumbriid. Tulumaksu oendamises tuleks ka wäiksed uuendused läbi wiia. Ütleme niisugused:

Maksumaksja läheb kõige pealt maksulehega renteisse. Seal seisab ta kaks nädalat sabas. Siis saab kassa ette. Seal torgatakse talle julepeaga ninasse ja kästakse enne maksuleht teises kassas ära märkida. Maksja läheb sinna ja seisab jälle sabas kaks nädalat. Kui see läbi, siis istub ta suslasse ja sõidab Pärnu, sealt Moskwa opteerimiskomisjoni, kust ta jala Pihkwasse rändab. Sealt tuleb ta jälle Tallinna ja ronib Pika Hermanniga. Tornis otsas lööakse talle pitsat peale ja ta hüppab alla. Siis läheb ta kukerpalli wirutades Härjapea jõkke ja ujub wee alt ja wee pealt 653 korda üle jõe ja tagasi. Kui see „tseremonii“ läbi on, läheb ta jälle renteisse, kus ta neeger Johnsoniga 24 tundi pokkib. Peale selle kutsutakse ta kassa juurde ja waadatakse altkulmu näkku ja ta läheb ja ronib jälle Pika Hermanniga. Seal wõtab ta paar nädalat päikejewanne. Siis tuleb ta alla ja jookseb 15 korda ümber linna. Peale seda läheb ta Baltiskisse, sealt Rakweresse, sealt Kihnu saarele ja tuleb siis jälle renteisse tagasi. Siin seisab ta jälle mõlemas sabas paar nädalat ja maksab siis oma pennid ära.

Kahe päewa pärast saab ta uue maksulehe. Jälle on tal jooksmist ja turnimist, rabelemist ja boksimist.

Nii. Selle süsteemiga kaswataksime me ühikese aja jooksul igast maksumaksjast eeskujuliku atleedi, kes põllutöö näitusele, kui tore spor-

Gori joonistus. E. Isoki puulõige.

„Direktor lubab ühtelugu tööliste elujärge parandada, kuid seni ei ole ta veel midagi ära teinud...“
 „Kuidas nii? Ta laskis ju alles hiljuti wabriku wärawauuesti üle wärwida!“

õwilt, tingimata esimese, teise ja kolmanda auhinna saaks.

Ma loodan kindlasti, et asi niiviisi kujuneb, sest nagu senistest „kogemustest“ näha, on mõõdu- ja kwiitungiandwad ringkonnad säärasest spordist väga huvitatud. Ka maksumaksjad on väga waimustatud.

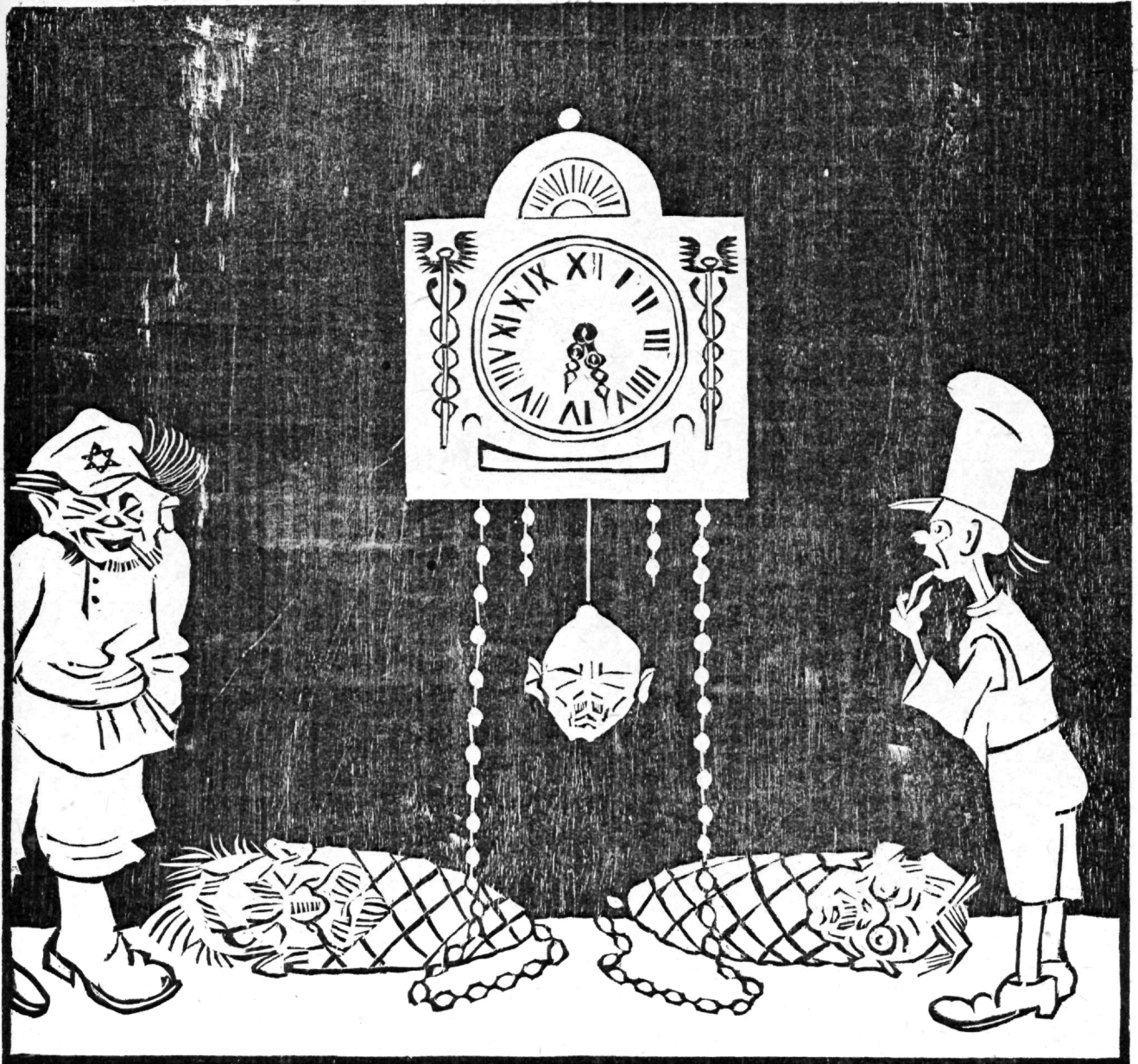
Nii siis - käed küljest ära! Elagu tulumaksju sport!

Kindel abinõu.

„Tohtre ärra, et waadake, seesamune, et astalugu o nihuke, et need rohud ikke ei aita midagi. Mu mees o neid päewa läbi sisse lahwind, aga higitama ei hakka...“

„Ei hakka higitama?.. Hm!.. Las' ta siis lähleb kuhugi ametiasutusse ja waatab läbi luku-augu kantselei ülema tuppä. See aitab!“

Gori joonistus. E. Isoki puulõige.

SOTSI KELL.

Sots: „Täiesti maha käinud on see kell! Üksi ei jõua ma neid nuiasi enam üles winnata. Kui see seltsimees mind natuke aitaks...“

Banketil.

Daam: „Teate, doktor, ma kannatan füdameelöökide all!“

Doktor: „Teie, auväärt daam, peate minu poole tulema, vastuvõtte tundidel... Ma tahan teid põhjalikult läbi uurida.“

Daam: „Kas pean ma teie juures end riidest lahti võtma?“

Doktor: „Ja, kuid igatahes vähem, kui praegu...“

— Kontuki E. —

Kabarees.

Wile. Trampimine. Mädamunad ja muu „pro-wiant“ lendavad näitelawale.

Asjata! „Fakiir“ Ben-Adasi teeb oma „nummert“ edasi. Ühe peastwaataja kannatus on lõppenud ja ta wiskab kõigest jõust saapaga.

Nüüd näeb „fakiir“, et parem on näitelawalt kaduda.

Kultside tagant hüüab „direktor“:

„Tee edasi! Tee edasi!.. Wõib olla lendab teine saabas järele!“

Eesti paradiis.

(Tulewiku foto.)

„...wõime meie röömustada ja kindlasti tööd edasi teha ja muuta Eesti paradiisiks töötawale Eesti rahwale.“

Wälisministri Piip'i kõnest.

Seal, kus kaks piimajõge, nagu walged luiged, röömsa wulinaga teineteise kaenla langewad, on suur pudrumägi, mille aluse rajanud Piiskar ja mida kõrgendanud ja laiendanud paljud teised loowad jõud.

Pudrumäe aurawal tipul, keset kollast wõisilma, on Eesti paradiis.

Paradiisi kohal lehwib uhkelt sini-must-walge taewas. Ööd ja päewad põlewad keset taewast sada plekkideta päikest, kaksjada täiskuud, wiisjada sabatähke ja nelituhat peergu. Kõik nad saawad oma walguse elektrijaamast, mis ehitatud keset Narwa kose forinat. Paradiisi pind on õiglaselt parasitide wahel ära jaotatud, ainult wõisilma süda on jagamata. Määratumad kuused ja kased kaswawad südade wiisi läbiseigi. Hüigla elupuud kasvawad latwadega nagu wast awatud schampanjeripudelisid. Suhkrupilliroog kõigub maheda tuule puhudes isuäratawast. Wiinamarjad seisawad labas keset rohelisti pöösaid ja ootawad awatud suud, kuhu wõiksid sisse kukkuda. Rätsepate waateaknad on täis wiigitehe kalifeesi ja kostüüme. Paradiisi linnud, moodsalt puuderdatud mookkadega, sammuwad igatsedes mööda pikki tortidest trotuaare. Ohus hõljuwad hurmawad simbambali, balalaika helid, mis tulewad 3. Internatsionaali kohwimajast. Taewast sajab rosinaid, makaroonisi, koorekompwekka ja likööre. Paradiisi piirid on puhtast piiritusest.

Egiptuse lühapottidest walmistatud troonil istub paradiisi walitseja ja hoiab käes kahwit, mille otsas keesatud õun. Ta ümber on wäikesed, alles portfellidest wäljapugenud inglid. Ta jalge ees istub peaingel ja hoiab käes põlewast kiwist mõõka.

Paradiisi walitseja waatab kurwalt oma sini-must-walget habet ja sõnab siis inglitele:

„Ma olen ehitanud paradiisi. Ma olen ehitanud ta ilusama kui ükski teine paradiis. Ma olen ehitanud ta töötawale Eesti rahwale. Kuid, miks ei näe mu sini-musta-walge silm sin töölist? Miks?“

„Tööline ei tea, et ta talle paradiisi oled ehitanud,“ sõnab üks inglitest.

Paradiisi walitseja nägu lööb röömsaks.

„Ma usun seda. Aga kauemaks ei wõi see nii jääda. Minge kohe ja teatage töötawale Eesti rahwale, et ma olen talle paradiisi loonud. Tulgu, ma ootan teda!“

Inglid istuwad autodesse ja sõidawad paradiisi wärawa poole.

Nad awawad paradiisi wärawad ja hüllawad igale poole:

„Töötaw Eesti rahwas! Töölisted! Töötegijad! Töösturid! Teie on paradiisi ukshed awatud! Astuge sisse, astuge sisse! Sahadi i tawarištšha podwodi!“

Kaua hääletawad inglid, kuid ükski ei tule nende kutsje peale.

Kurwalt lähewad nad paradiisi walitseja juurde tagasi ja ütlewad:

„Ei ole ühtegi töölist!“

„Mis? Ei ole ühtegi töölist? Aga kes need seal siis on?“

„Need kõik on spekulandid.“

„Tähendab, terve Eesti rahwas on nüüd spekulandid?“

„Jah, nii see on! Kurb on küll, aga nii see on...“

Paradiisi walitseja lasseb oma pea mõttes rinnale. Siis kargab ta troonilt, kahwab punasest puust kulbi ja hakkab pudrumäge häwitama. Kasstab wõisilmasse ja jõöb, et sini-must-walge habe wärišeb.

Ja jõöb ... ja jõöb...

Gori.

*

Perekonna isa.

— Ah, mu sõber, küll on lastega palju hoolt ja muret.

— Mis teil juhtus?

— Meie lastele on tarwis prantslast — neiu tarwis... Naine leidis ajalehes kuulutuse ja ühe niisuguse neiu adressi ja saatis mind tema juurde... See oli ilus, noor ja wäga hädaohtlik daamikene...

— Teie muidugi ei anna temale kohta oma laste juurde, nende hoidjaks?

— Muidugi mõista! Aga ma õpin ise tema juures prantsuse keelt. See läheb mulle kole kalliks maksma! Ah, need lapsed! Küll on nendega hoolt ja muret.

— Kentuki £. —

*

Kinokuuulutused.

„Wäike kompwekiplika“.

Pikkus 2250 meetrit.

„Esimene suudsus.“

Kestab esmaspäewast laupäewani.

„Onnelik abielu.“

Ainult kaks päewa.

„Kohusetruu ametnik.“

Ennenägemata!

„Rööwliste koobas.“

Ainult meil.

„Saladuslised riisumised.“

Meil ainuõigus.

„Tõsine armastus.“

Esimest korda.

„Klaara patulangemine.“

Paljude soowil weel nädal aega.

Kuidas küsida.

Linnawolikogus andis linna-
aptegi juhataja seletust mõne
linnawoliniku arupärimise pea-
le, kes küsivad, miks aptegis tee-
nijad preilid mõne ostja eest ära
jooksewad ja punastawad. Ap-
tegi juhataja seletab, et tõepoo-
lest sarnane juhtumine kord ette
on tulnud, kus keegi preili ostja
eest punastades ära põgenenud,
kes liiga jämedas „maakeeles“
arstirohtu nõudnud, nagu juu-
da sitta jne.

„Sotsialdemokraat“.

Et mitte preilikeste esteetilisi tundmusi haa-
wata, peab küsimist wiimse wõimaluseni wiisakalt
wormuseerima.

Nii umbes:

„Olge lahked, preili, kas te ei wõiks nii
lahked olla ja mulle ühte laialt tuntud arstirohtu
lubada?“

„Mis rohi see peab olema?..“

„Te, preili, teate muidugi, et me elame Eesti-
maal. Eestist lõuna pool on Latwija. Veel enam
lõuna pool on Poola, Ukraina, Ungari, Itaalia.
Seal kus praegu Itaalia, oli waremalt Rooma riik.
See oli umbes 1920. aastat tagasi. Rooma riik
oli wägew riik ja pea pool Euroopat oli ta all.
Ja hea tükk Wäikest-Aasiat kah. Jsegi Afrikas
olid roomlastel asumaad. Sel ajal elas seal ka üks
tuntud prohwet. Ta oli wäga hea mees, õpetas
rahwaft, arstis tõbiseid ja tegi inimestele palju
head. Sellepärast löödi ta pärastpoole risti. No
ja, waadake, sel prohwetil oli palju õpilasi ehk
jüngreid. Üks neist jüngeritest oli alatu rahaahne
inimene. Et ta raha armastas, siis müüs ta oma
õpetaja wariseeridele 30 hõbeseefli eest ära. Selle
mehe nime teate muidugi ka teie, austatud preili?“

„Muidugi tean!.. See oli Juudas... Aga miks
te mulle seda kõiki jutustate?“

„Waadake asi on nimest niisugune, et see rohi,
mida ma tahan, teatud mõttes Juuda nimega seo-
tud on!“

Preili jääb mõtlema.

Te astute ukse juurde.

„See on judaform!“ arwab preili.

„Ei, ei, natuke teifiti on see nimi, natuke
teifiti... Ma tulen poole tunni pärast tagasi, siis
olete ta ehk wälja arwanud.“

Te kargate uksest wälja. Pool tundi kolate te
linnas ringi. Siis lähete apteeki tagasi. Rohi on
walms. Preili ulatab rohu teie kätte. Ta ei pu-
nasta. Jelt rohi on paberi sees. Te mõlemad olete
õnnelikud, et nii kerge waewaga niisugusest sitast
asjast üle olete saanud.

Gori.

Linnapiruka otsas.

Dramaatiline fantaasia.

Mih. Jagomit (P. pois.).

Näitelawa kujutab lagedat kartuliwälja. Pii-
ritusewaadi otsas istub katkine küsimisemärk ja
waatab melanhoolse pilguga Naisaare taha loo-
denewat päikest.

Sots: Istub tee ääres keedab jahupudru ja
laulab kurwalt:

Kord olin Eestis esimene nina
ja suur ja pikk siis oli minu nina,
siis austas mind iga nina,
kuid nüüd ma lõssis.
Mu mõrsja Koodi Kai on kõssis.
Ee — ee — mu nina lõssis.

(Klopib pudru.)

Keedan rokka, keedan rokka.

Tulge sööge, kiitke kokka,
sisse panin margariini, sahariini, strihniini,
— — ii —

Taewaliitlane tuleb:

O, tuhat menne häält sai mulle,
mis nendega ma laulda saan?
Kolmsadatuhat paari lõugu —
siis wast ma alles joru aan.
No ega's ja neid mulle keela,
jääb sellega siis Isjand — seela...

(Silmas jotti, kohkub, teeb püha näo.)

Raskest ristiist, raskest ristiist, tahan rääkida.
Kõidaks kaela, kõidaks kaela, igalühel ta...

Sots (tõstab pead, haledalt):

Minu isa Marksi aias
kaswis kena õunapuu.
Jseiswad panid nahka,
pühin puhtaks oma juu.

Tulewad maaliidu tuus ja tööerakan-
lane.

Mõlemad koos:

Üks seeneke on tõusnud
maaliidu juure seeft,
tal „kogud“ nimeks pandud,
kuid see ei muuda meest.
Tööerakonna kukil
seal on ta kindlal pukil.
Meid laulata...

Taewaliitlane (õnnistab):

Tehke sugu, ja teid saagu palju! (tööerakonna
poole): Aga seda ma ütlen, naine peab mehe sõna
kuulma igas juhtus... aamen...

Saksilane:

Ich will nicht trinken wasser,
gib mir linna piruk mit zucker!

Maaliidu tuus:

O jah, ja palju kannatand,
jul kurk on tõesti kuiwetand.

Gori joonistus. E. Isoki puulõige.

PROOWIKOJAS.

Wastmiljonär: „Ma lasi omale kuldamma suhu panna ja nüüd ma tahas, et te järele waatas, kasse o puhas kuld, ja kui o, siss ma tahas, et te talle proowi peale lööksite!“

(Wstab samogonni pudeli wälja, kõik rüüpowad.

Ühine laul):

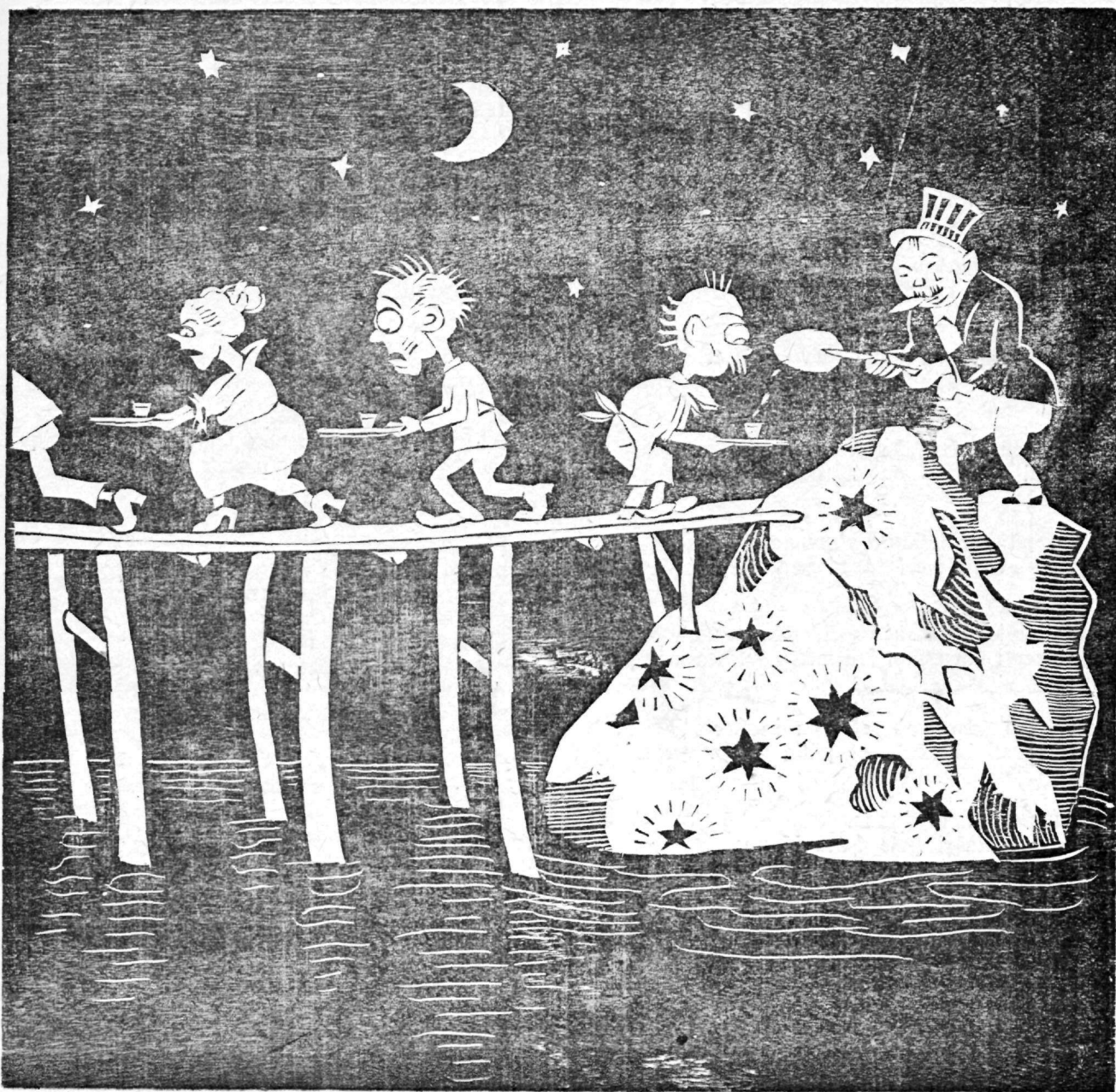
Pudeli hülilgawa pinnalta paistab
samogann lilla ja kollane.
Toosama ka meie linna kord päästab,
kui tema hind läab liig kõrgele
ei la-la-la-la lall lalla lalla!..

Wene lane: *

Minu jüttep sjee jolep juks liit
kus jolep sjee maantehe liit,
sjee oskap wjene wjalgete wiit.
Здравия желаем!...

Majandusemees teeb suu lasti, aga sõna ei tule.
Talle walatakse samogonni suhu.

Gori joonistus. E. Isoki puulõige.

TAEWAMANNA.

Et töölised ja riigiteenijad warustuse suhtes tulewikus nurnat ei tõstaks, on mõjuvad isikud selleks samme astunud, et lahtiläinud Marsi tükk Ülemiste järve kukus. See oleks tükk mis tükk ja siis ei oleks enam kunsttükk igat töolist ja riigiteenijat sõrmkübaratäie taewamannaga warustada.

Majandusemees läkatab:

Ok, Ok, kits ja sokk,
Ok, tegid üks tükk.

Rahwaerakond koodi najal longates:

Mis osen teinud müüd,
et nõnda rohkest süüd.

Ji — ii —

Oma wiha näitad — ii...

Sots: Jaan, anna neise andeks, jest nad ei tea, mis nad teewad.

Kommunist kuisiside wahelt:

Mina pole, mina pole päris pulmaline.
Mina muidu, mina muidu lipu lapuline.

Kõik:

Hõisja pulmad, kostku kisad!
 Me nüüd linna wõõradisjad.
 Meie käes on raekojad —
 meil on kenad onupojad!
 Langeb miskisugune eesriie.

Ajakohane aabits.

Elukoolis käijatele kirjutanud Iron Duke.

A.

Alliksoo meil wäntab hästi leierkasti.
 Asutawas fotsid wänt'sid liider Asti.

B.

Bauer koolipõllul on nüüd uus minister,
 bumerangiga ta künnab, seemneks on tal kliister.

D.

Direktorid on mehed, kel' tõldade ees traawlid,
 demokraadil toiduks on tihtilugu haawlid.

E.

Eesti on nüüd täiesikult rippumata, waba,
 erakonnad ainult weel tarwitawad taba.

G.

Gümnaasiumides aetakse meil tihtigi poliitikat.
 Gorilla peegli purustab, sest wihkab tema kriitikat.

H.

Hinnad aina langewad, et hõia ja keela!
 hinged warsti odawad, et püüa ja ja neela.

I.

Ihafi on pasju igas linnas,
 wõõrad ihad ilalgi pole heas hinnas.

Joonas kala kõhus on õppinud wilistama,
 juuta sahhariniga näed tihti higistamas.

K.

Kõstner, fotsi liider, nüüd on suur kaubaherra,
 krokodill sööb nälgaga ka pori kärbsse ära.

L.

Liideriks meil hüütaks meelt, kes juhib erakonda,
 liiderlikuks naist, kes „ninal“ alla ei taha anda.

M.

Monopool on allikas, mis riigile toob kasu.
 Martnal meeldib pesta wäga teiste musta pesu.

N.

„Ninak“ hüütaks isikut, kel kõrtsis suured arwed,
 ninasarwikuks, kui naisuke tal pähe pannud sarwed.

O.

Opteerimiseks nimetakse sisse wälja wedu.
 Opmannil on praegugi nii mõnes mõisas pidu.

P.

Päts ei tunne autosi, ei tunne hästi tanka,
 paremini tunneb aga riigiwankert, pankka.

R.

Rewolutsiooni iseseiswad keetwad kohwi kannus,
 rahwaerakonna „pruut“ näeb õnne sõrmuses ja tanus.

S.

Sotsialismuse meil maksma hakkab siis,
 kui on fotsi nummer walimistel wiis.

T.

Tööerakond näeb esulistki wäsimata töös,
 pime arwab päikse paistet nägema ka öös.

U.

Ungaris on punast „gonni“, saadikute napsti,
 Unehäigus tabab wanu rohkem meil kui lapsi.

W.

Wabariik on riik kus pukis ainult rahwa pojad,
 Wariseerid wanal ajal biid õnne toojad.

Cartu.

Wina-wallawalitsus
 püüab ikka, mis on uus —
 mis ta annab, see pardon
 läbi läbi mõru on.
 Tähestiku järel ta
 hakkas tsekka jagama,
 aga waat' kus tui lops —
 aabits keskel segi läks.
 Ei nali ühti —
 seal on wiis juhti
 ja tsekikirjutajaid on ka wiis.
 Et ukse taga
 on hiiglasaba,
 see linna lipuks on ka siis.

Kõrgem õrnem sugu ka
 hakkab ennast koondama.
 Kuidas üksi juua wõid,
 kuidas poiste pool sa käid?..
 Mis seal siis na ikka on —
 lahti korporatsioon!
 Nimi ilus, kõlaw ka —
 muud kui lafe lennata.

Oh, papa,
 ja liebe mamma!
 Kui teaksite, mis teeb te' Anna!
 Oh, flirti
 ja õiset sporti
 a la Gaudeamus igitur.

Mõni wäike neiuke
 ise wäga kenake,
 aga pole õnnelik,
 sest et paha minewik.
 Just seefama lugu ka
 on me Richard Rohtiga,
 et tal ikka ülepea
 „minewikuga“ ei wea.

*) Mitte Kingisepa aabitsaga ära wahetada!

„Momenti“
ja „labirinti“
on kirjuta kunst kui Tetmayeri.
Ja rikku
ju „Minewikku“
wõib kriitika nii hullusti.

Kiwilombi Jnts.

—o—
Märts.

(Ettekuulutus.)

Päiksewalgus keel'taks ära,
sest et päikse kuldne sära
meile ränga hooibi annab —
foojatõbe siia kannab.
Ka kuu säräl pandaks piirid,
asutakse karantiinid,
kus kuu valgus sada päewa
peab kannatama waewa,
enne kui wõib oma kiiri
saata üle meie piiri.
Kuid kui puudub kuu ja päike,
siis on valgus wäga wäike.
Aga tuju see ei riku —
parem mängi pimesikku!
Igast riigi kodanikult,
peremehelt ja üürnikult
normilumi nõutaks sisse,
aetaks aluskottidesse.
Kotid saadikutel antaks,
kenast külje alla pandaks —
karta siis ei ole kuuma,
külm ja karske seisab „duuma“,
hapuks siis ideed ei lähe,
sest et aur ei tungi pähe.
Streiki tewad linnaisad —
tühjaks joodud linnaisad,
linna piruk kuiwand kokku,
näri nagu kuusepakku.
Aga et ei ole pühi,
kui on raekoda tühi,
siis nii asi joonde aetaks —
linnaemad pukki säetaks.
Nad siis seal traagedawad,
ketravad ja eegeldawad
ja siis warsti raekoda,
keeb kui hiigla pudrupada...
Asjad, olgu kuub ehk kinnas,
langewad kõik kiirelt hinnas.
Plikad rebind armupaela,
naerdes langwad poiste kaela.
Mufu magus nagu rosin,
maksab kümme penni tosin.
Palsud suured ninad kergelt
langewad ka kohalt kõrgelt —
langetõbi mõllab suurelt,
maha langetab kõik juurelt.
Ainult marodöör ei lange,
seisab ikka tugew, kange.
Nagu juut, kes sahariini
weab wargsi üle piiri,

tuleb kewade ja trahti! —
Iaseb oma mürgli lahti.
Sulab lumi, woolwad kofed,
sulawad ka lubadused,
woolwad ära ei jae lõhna,
ei jae mitte märki kõhna.
Tööd ka algawd põllulapil,
tööd on parunil ja papil.
Maatamees ei jae tööst ilma —
kündä wõib ta konnafilma,
küüne all tal mulda küllalt,
pole waja nõuda wallalt.
Kaubandus ka õitsma hakkab,
tööstus üle riigi lokkab.
Panki jotsid asutawad,
kapitaali kasutawad,
kaubamaju ehitawad
ilmakorda uuendawad.
Iseiswad jotsid noorest
kuuse, männa, paju koorest,
tewad pasunaid ja pilli,
puhuwad let taewas lilla.
Kommid tewad nagu tarka,
istutawad keldri nurka
kommunismi taimkesti
punaseid ja rohelisti.
Tööerakond näeb põllul waewa,
tahab maapeal tuua taewa
ja teeb higistades tööd —
magab päewad ja ka ööd.
Rahwaerakonnal kallis,
kõik mis sünnib riigi tallis
ja seepärast põllu pinda
Iaseb tema rahwal künda,
wäetisainet aga ta
annab juuremaksuga.
Maaliit wehib tööd ka teha,
nii et aurab raswas keha —
munad, wõi kõik kasti seab
ja siis wäsjamaale weab.
Põllust taewaliit ei hooli,
kündmise ta wiinud kooli,
külib seal ka taewamannat
suitsetades... hm... hawannat.
Märtsi wiimasel kuupäewal
kahwatukks läeb pale taewal.
Ismub sinna täht suur ere,
nagu miljonääri kere.
Keerleb, weerleb, pääseb lahti,
kukub nina peal mul trahti! —
ja saan tähtjaks ninaks ma
hakkam isse sarama!

Iron Duke.

Meie kõnekoosolekud.

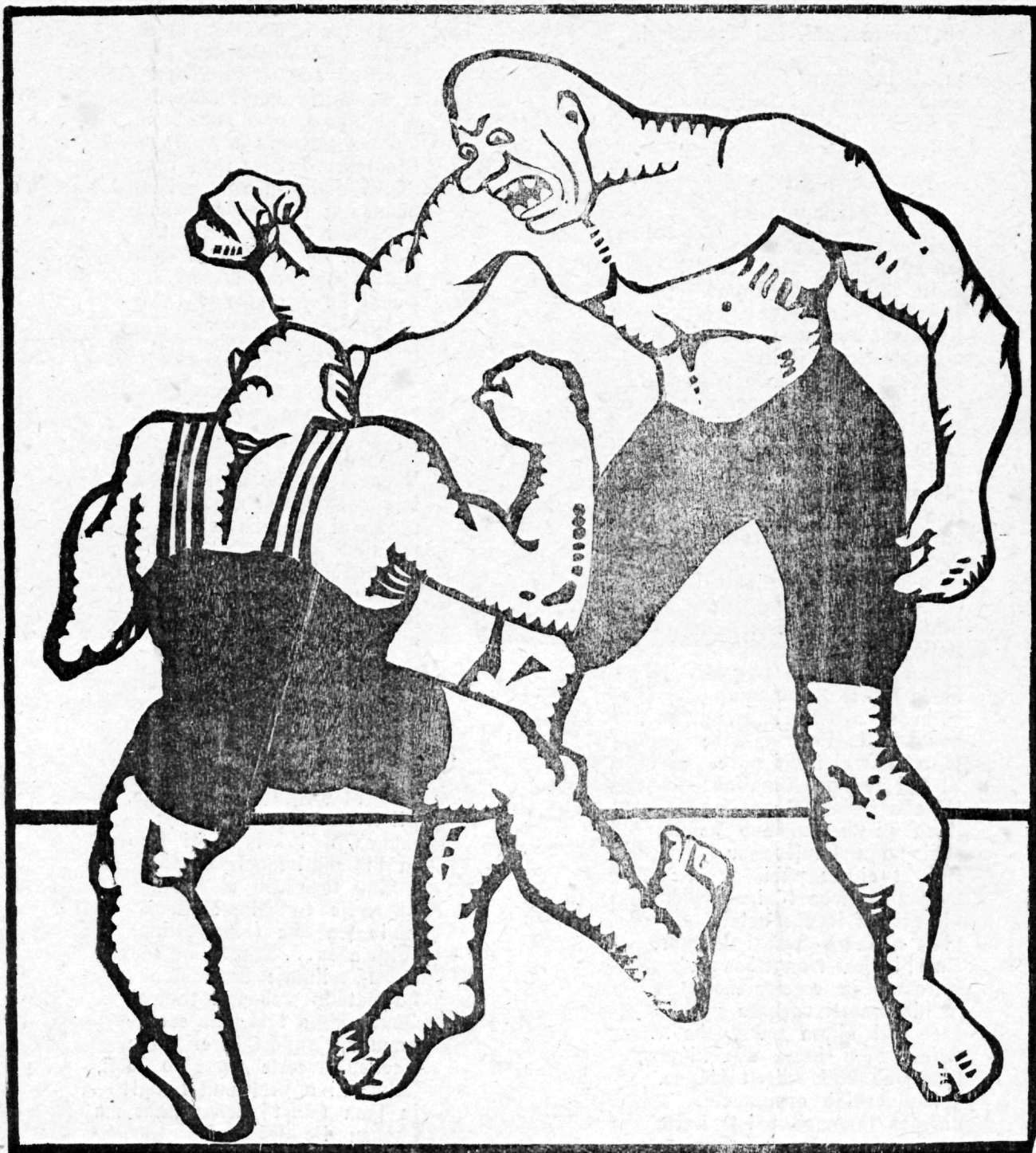
„Mis see erakonna tuus seal koosolekul eila ütles?“

„Mitte midagi!“

„Kuidas? Aga mulle räägiti, ta olla pika kõne pidanud!“

„Ja, seda tegi ta küll!“

Eiswaldi joonistus, Tsoki punõige.

„GRAND-MARIINA“ „MONSTER-SPORDI“ LÕPP.

„No lase wahel pikali!.. Sead ometi selja peale kukkumise jäle uue maailma-rekordi üles!“